

Politie had rustig weekeinde

Provo-optocht zonder incidenten

(Van een onzer verslaggevers)

VAN de door middel van pamfletten aangekondigde protestoptocht van het Jonas Daniel Meijerplein naar het Museumplein in Amsterdam is zaterdagmiddag niet veel terecht gekomen. Omstreeks half drie hadden zich op het Jonas Daniel Meijerplein grote groepen jongelui verzameld; provo's en wie daar voor door wensten te gaan. De politie hield zich afzijdig, zelfs toen de groep, omstreeks drie uur aangegroeid tot enkele honderden, rond het beeld van de Dokwerker dromde en er twee minuscule bosjes tulpen aan de voet van het beeld werden neergelegd.

Reeds in de Weesperstraat bleek van een optocht in het geheel geen sprake. De jongelui liepen in groepjes zonder spandoeken naar het Weesperplein, bleven halverwege de Weesperstraat op elkaar wachten en liepen dan weer door. De politie waarschuwde via een luidsprekerwagen dat het publiek er goed aan deed geen risico's te nemen en zich te verspreiden.

De met lange leren wapenstokken uitgeruste agenten stonden wel vlakbij maar deden niets. Er gebeurde ook niets en velen gingen naar huis. Ook de in reserve gehouden overvalwagens met tientallen agenten en marechaussees, die langs de Amstel stonden, behoeften niet op te treden.

WEL bereikten de demonstranten, die op het laatst meer de indruk wekten aan een slordige avondvier-

dagse deel te nemen, het Museumplein, waar de politie wederom present was. Ook daar verzocht zij de aanwezigen zich te verwijderen. Na een uurtje heen en weer geloop begon het de jongelui kennelijk te vervelen en bleven zij de aftocht zonder dat er die middag één klap was gevallen.

Opvallend was ook de gematigdheid waarmee de politie des avonds optrad op het Spui, waar zich omstreeks middernacht enkele honderden jongelui hadden verzameld voor een zogenaamde happening. Een passerende automobilist, die voor deze jongelui te veel aandacht had, reed tegen een verkeerspaal op de vluchtheuvel van de tram.

Joellende jongelui dromden om de wagen heen. Na enige tijd verschenen echter twee verkeersagenten om vijftig meter verder op het Singel het verkeer om te leiden. Toen de happening bij het Lieverdje vijf minuten na middernacht begon waren er te midden van de schreeuwende jongelui slechts twee geüniformeerde agenten aanwezig en die hielden zich zo lang als maar enigszins mogelijk was intensief met de gestrande auto bezig.

Deze tactiek had tot gevolg dat het getier van de jongelui spoedig verstomde en er nog slechts sprake was van een verveeld rondhangen.

Begrip voor politie

TOCH was er nog iemand, die kans zag iets lelijks tegen een agent te zeggen. Deze 18-jarige jongeman werd daarvoor in opdracht van de officier van justitie aangehouden. Twee anderen, een 25-jarige en een 18-jarige jongen kregen wegens beschadiging van een politie-auto en verzet tegen de politie eveneens een proces-verbaal. Meer dan in voorgaande keren werd het zaterdag duidelijk dat de provo's en hun op relletjes beluste aanhang hun sympathie — voorzover nog aanwezig — aan het verspelen zijn, dat het publiek het rondhangen op straat vervelend gaat vinden en dat men meer begrip krijgt voor het optreden van de politie.

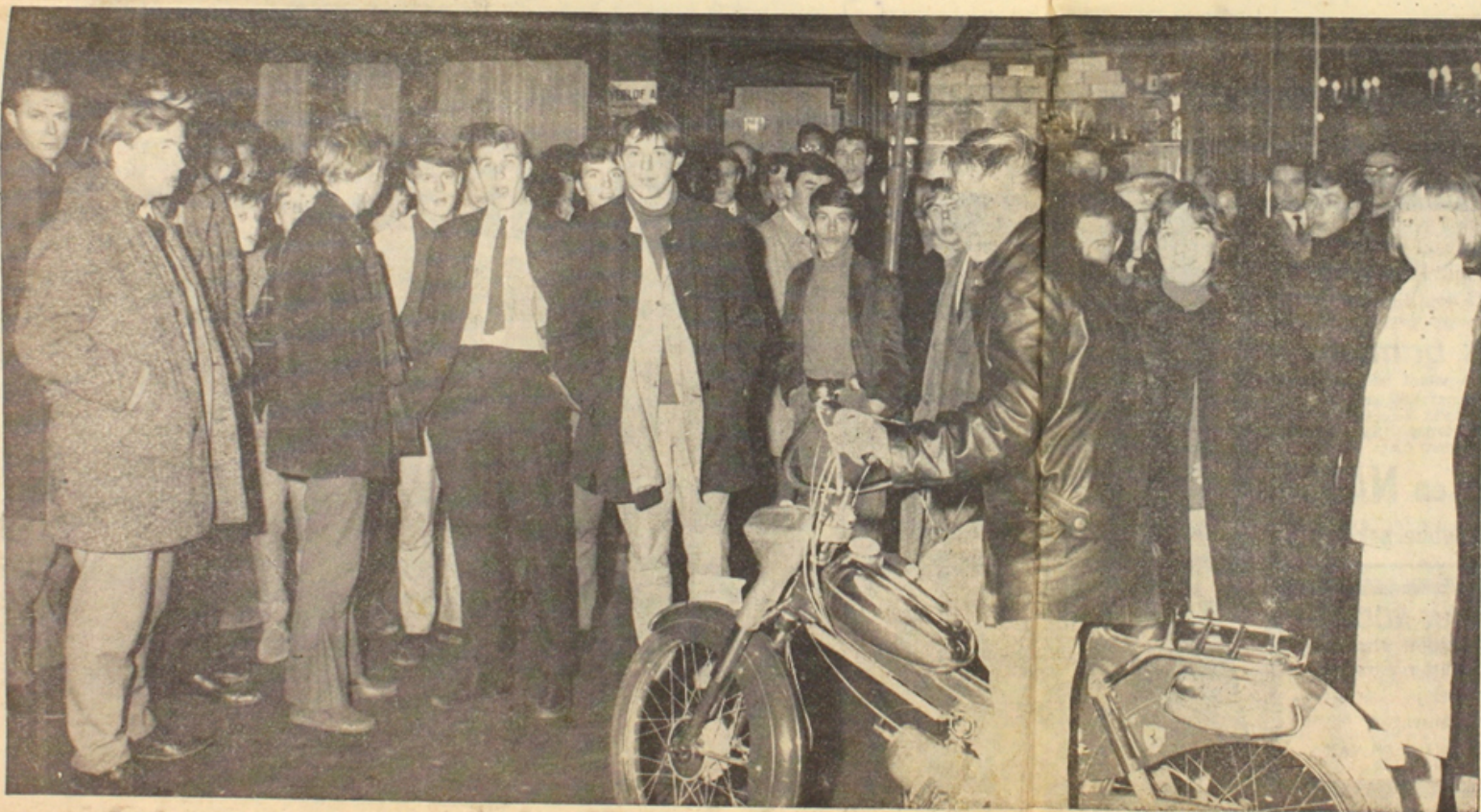
Foto 1: Nassaukade — Enkele tientallen jongelieden wordt door de politie per luidsprekerwagen verzocht zich te verspreiden.

Foto 2: Agenten in opmars op het Museumplein. Er werd echter geen klap uitgewisseld.

Foto 3: Met als extra-inzittende een arrestant, baant zich op het Spui een politie-auto (rechtsonder, wit dak) een weg door een groep merendeels leugdige personen die zaterdagavond hoopten op een happening bij het Lieverdje.

Ons Utrecht in duistere uren

Een verre van onschuldige ziekte heeft enkele honderden jonge bewoners van onze stad aangetast. In politiekeringen heeft men de komst van de epidemie reeds geruime tijd zien aankomen. Al was men er dus op voorbereid, de bestrijding van de bacil is niet eenvoudig. Het bewijs daarvan is deze week duidelijk geleverd. De met deze zogenaamde „lieverdjesziekte“ besmette patiënten weigeren niet alleen iedere medewerking die tot

verbetering zou kunnen leiden, sterker nog, ze stellen er een even merkwuurde als vreemdsoortige eer en genoegen in deze vorm van pest verder over te brengen. Gelukkig blijkt niet iedereen er vatbaar voor te zijn. Wie in vroeger eeuwen in de meest letterlijke zin met deze ziekte was besmet werd uitgestoten. De stakkers gingen daardoor een zekere dood tegemoet en waren in de meest letterlijke zin verworpen der aarde. Na

de „gouden eeuw“ toen hysterie, kwakzalverij en demagogie moesten plaats maken voor de eerste schreden van de medische wetenschap werd de behandeling van deze patiënten humaner. Ten onrechte versleet men in de dertiger jaren van deze eeuw betogingen, geboren uit een even bittere als schrijnende materiële nood, als een pest voor het land. Het aantal slachtoffers in die tijd was aanzienlijk groter. De ziekte werd bestreden met knallende schoten en gevangenisstraf. Eerst veel later is men gaan inzien dat met deze recepten de ziekte zich uitbreidde in plaats van te worden beteugeld.

Ook al vergeet men graag en snel, onwillekeurig dringt deze voorgaande vergelijking zich op met de demonstratie en betogingen die de laatste dagen in onze stad plaatsvinden. Toegegeven, het aantal demonstranten is jeugdiger en aanzienlijk geringer, terwijl de intenties „voor het doel waarnaar zij streven“ onduidelijk zijn. Het kost weinig moeite na enige tijd te ontdekken dat we hier te maken hebben met jongelui die een even doel- als stuurloos leven leiden. Ze geloven in grootheden zonder waarde; Robert Jasper Grootveld lijkt zo'n dergelijk geestelijk monster. In Amsterdam is de door hem verspreide ziekte langzaam (te langzaam) gelokaliseerd en bijna ten einde.

Betreurenswaardig is echter het omstotelijke feit dat het naderende einde in Amsterdam een schijnbaar onontkoombare ziekteperiode in Utrecht moet inluiden.

We schijnen er niet onderuit te kunnen. De door ons gesignaleerde pest, noemer voor een angstwekkende hoeveelheid geestelijk nihilisme, vreet aan Utrecht. Een troost: overheid en politie deinzen niet terug om het kwaad in de wortel aan te tasten. Van ons mag 't. Ter bescherming van de inwoners, ter genezing van de schuldigen.

